

που, είχαν πληρεξουσιότητα εις ὅλας τὰς πολιτικές, θρησκευτικές, οικονομικές, φιλανθρωπικές καὶ τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως τὰς ὑποθέσεις . . . Τὴν Κοινότητα ταύτην . . . ἐσέβητο ἡ Ὀθωμ. Πόρτα. Ἡ ἔνωσις αὕτη τῶν χριστιανῶν καὶ ἡ τὴν ὁποίαν ἔκαμνον πληρωμὴ ὑπερόγκων ποσοτήτων, περιέστελλον τὴν πρὸς τὰς καταχρήσεις κλίσει τῶν τούρκων. Ἀπελάμβανον δὲ ἐπίσης μετὰ τῶν Ἑβραίων, καθόσον ἦτο δυνατόν ὑπὸ τοιούτους τυράντους, ὑπαρξιν θρησκευτικὴν καὶ πολιτικὴν».

694

1820. Σύμβασις μισθώσεως ὑπηρεσιῶν ἱατροῦ, ἐν Σίφνῳ, ἐν 297, σ. 144-145. Τὰ σχόλια αὐτόθι, σ. 142-144.

« . . . Διὰ τοῦ παρόντος συμφωνητικῶς δηλοποιεῖται, ὅτι ὁ σιὸρ δοτόρος I. T. ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ σιὸρ Π.Κ. διὰ τὰς κούρας τὴν ἀρχόντισσάν του κυρὰ M. μεθ' ὅσης τῆς δυνατῆς αὐτοῦ πείρας κατὰ τὰς ἀκολούθους συμφωνίας : α) Ἐὰν ὁ σιὸρ Δοτόρος, τῇ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ εὐδοκίᾳ καὶ διὰ τῆς ἱατρικῆς τέχνης του, δυνηθῇ τὰ κάμη τὴν κυρὰ M. τὰ τεκνοποιήσῃ, μετὰ τὴν ἐν καιρῷ γέννησιν τοῦ παιδίου, τὰ λαμβάνῃ παρὰ τοῦ σιὸρ Π. διὰ μισθόν του γρόσια δύο χιλιάδες, β) εἰ ἐν τῷ διαστήματι τεσσάρων μηνῶν τῆς κούρας, τὸ κυρὰ M. δὲν ἤθελεν ἐγκαστροθῆ, ἢ ἐγίμην ἐγγυος καὶ ἀπέβαλε, τὰ πληρώνεται μόνον τὸ ἀντίτιμον τῶν ἱατρικῶν του γρ. 1500 καὶ τὰ ἐπαναλαμβάνῃ πάλιν ἐκ νέου τὴν κούραν, μεταχειριζόμενος καὶ ἔτι τὰ πρόσφορα ἰατρικὰ τῶν τῷ ἀντίτιμον θέλει λάβει ἀμέσως, καὶ ἐὰν ἐγκαστροθῇ τὸ κυρὰ M. ἔχει γρόσια ὁ σιὸρ Δοτόρος τὰ τὴν κούραν ἕως τὰς γεννήσῃ, καὶ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου τὰ κάμη τὸν συμπεφωρημένον μισθόν του ὡς ἀνωθεν γρ. 2000, εἰ δὲ καὶ ἀποτύχη τοῦ ποθοιμένου (ἂ μὴ γένοιτο) καὶ εἰς τὰς δύο τετραμηνίας κούρας, τοῦτέστιν ἐὰν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὀκτώ μηνῶν δὲν ἤθελε φανῆ κανένας καρπὸς ἀπὸ τῆς κούρας τοῦ ἱατροῦ, θέλει ὁ σιὸρ K. εἰς τὸν σιὸρ δοτόρον τὸ τεταστημόριον τοῦ ἀνωτέρω συμπεφωρημένου μισθοῦ, ὅπερ ἐστὶ μόνον γρ. 500· γ) τὰ τῆς ζωοτροφίας καὶ κατοικίας τοῦ σιὸρ δοτόρου θέλων εἶναι ἐξ ἰδίων του . . . ».

695

1820. Ἀπόφασις αἰρετοκριτῶν, ἀπὸ 3 Ἰουλ., ἐν Νάξῳ, ἐπικυρουμένη ὑπὸ τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Νικ. Μουρούζη, ἀνέκδοτος, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Ζερλέντη 163.

« . . . Ἐπειδὴ περ ἐπεκράτησε καὶ ἐπικρατεῖ ἀρχαία τοπικὴ συνήθεια καὶ νόμος ἀμετάτρεπτος, ὅτι ὅσα γράμματα ἤθελον γίνονται, ἤγουν προικοσύμφωνα, πωλήσεις, ἀλλαγαί, καὶ λοιπὰ ἄλλα γράμματα (ἐκτὸς μόνον ὁμολογιῶν), τὰ γράφονται ἐπὶ κοινῆς καγγελαρίας καὶ εἰς πρωτονοτάριον, διὰ τὰ ἔχον κάθε κῦρος καὶ ἰσχύν . . . ».

696

1820. Ἀπόφασις ἀπὸ 28 Μαΐου τῶν συνδίκων Ἰδρας, περὶ δικαίωματος προτιμήσεως ἐπὶ πωλήσεων ἀκινήτων, ἐν 25, τ. 6, σ. 345.

« . . . ἀγκαλὰ καὶ ὁ πλησίον παρακείμενος τόπου τινὸς ἢ οἰκοδομῆς ἔχει, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τοπικὴν συνήθειαν, τὸ δικαίωμα τὰ γίνεται ἐγκρατῆς ἐν καιρῷ πωλήσεως αὐτῶν . . . ».

